

OSOBY

DON GIOVANNI, *prostopášný šlechtic* baryon
LEPORELLO, *sluha Dona Giovanniho* bas
DON OTTAVIO, *snoubenec Donny Anny* tenor
DONNA ANNA, *dcera komturova* soprán
DONNA ELVÍRA, *vznešená dáma z Burgosu* soprán
KOMTUR, *otec Donny Anny* bas
ZERLINA, *venkovanka* soprán
MASETTO, *její snoubenec* bas

Sedláci, selky a děti, hudebníci, hosté na plesu,
duchové, sloužící

DĚJIŠTĚ: španělské městečko v XVII. století.

Z italského originálu přeložil
Rudolf Vonásek

1

JEDNÁNÍ PRVNÍ

1. OBRAZ

Zahrada.

Výjev 1.

Leporello, později Don Giovanni a Donna Anna, ještě později komtur.

LEPORELLO: Ve dne v noci tak se dřít,
v dešti, větru venku stát,
prázdné lahve za mzdu mít,
špatně jíst a málo spát.
Rád bych taky dělal pána,
sloužit nechce se mi dál,
mně se nechce sloužit dál,
ne, ne, ne, ne, ne,
mně se nechce sloužit dál.
Hleďme váženého pána:
on si v teple dámy střídá,
jeho stín mu záda hlídá.
Mně se zdá-sem někdo běží,
nechci, by mě uhlídal,
ne, nechci, by mě uhlídal,
ne, ne, ne, ne, ne,
nechci, by mě uhlídal.

Vběhne Don Giovanni, pronásledován Donnou Annou.

DONNA ANNA: Byť bych se smrtí si hrála,
já tě prchnout nenechám.
DON GIOVANNI: Byť bys všechno v sázku dala,
poznat se ti nedám sám.
LEPORELLO: Ó, ten povyk, ta nám to dala,
v pěkné kaši pána mám.
DONNA ANNA: Pojďte, poďte, dobří lidé!

3

PŘEDMLUVA:

Don Giovanni je 527. dílem a 19. operou
Wolfganga Amadea Mozarta (1756 – 1791).

Autor ji napsal na objednávku přímo pro Prahu po velkém úspěchu Figarovy svatby ve Stavovském (tehdejším Nosticově) divadle. Požádal o spolupráci vídeňského dvorního básníka Lorenza da Ponte a spolu v Praze na podzim v roce 1787 operu Don Giovanni dokončili.

Premiéra byla uvedena 29. října 1787 pražskou divadelní společností Pasquala Bondiniho s obrovským úspěchem. Mozart pečlivě dohlížel na zkoušky, velmi mu záleželo na tom, aby představitelé nejen zpívali, ale také realisticky hráli divadlo.

Sám ale dokončil předeheru k operě až noc před premiérou, takže ji orchestr nakonec hrál bez zkoušky.

Příběh o sympatickém prostopášníkovi, který je přesvědčen, že tím, že rozdává svou lásku na všechny strany, vlastně přináší blaho a štěstí, si v krátké době dobyl celý operní svět.

Díky jiskřivé a nápadité hudbě W. A. Mozarta, vtípnému libretu Lorenza da Ponte a dramatické pravdivosti díla se dodnes Donu Giovannimu říká „opera oper“, kterou mají na svém repertoáru všechny významné operní domy světa.

2

DON GIOVANNI: Chraň se, jestli někdo přijde!
DONNA ANNA: Lotře podlý! Bídna sketo!
DON GIOVANNI: Asi šlíš, šlíš asi!
DONNA ANNA: Pojďte, lidé!
Až tvé šlenství tě zděsí,
až tě zděsí,
tak tě dlouho budu štvát.
DON GIOVANNI: Přestaň křičet!
LEPORELLO: Což se spikli země běsi,
mám se jich snad přece bát?
K vůli prostopášníkovi
mám se nechat zavírat?
Vběhne Komtur, Donna Anna odejde.
KOMTUR: Pusť ji, ty sketo!
Bít poď se se mnou!
DON GIOVANNI: Mne hodno není, bych bil se s tebou!
KOMTUR: Výmluvou směšnou chceš uniknout?
LEPORELLO: Ach, kéž mne s nimi zde nenajdou.
DON GIOVANNI: Jdi, vetchý starče, ne!
KOMTUR: Chceš uniknout směšnou výmluvou?
LEPORELLO: Ó, kéž mne s nimi zde nenajdou!
DON GIOVANNI: Pápěro!
KOMTUR: Pojď se bít!
DON GIOVANNI: Bláhový! Blázníš?
Nuž bij se, však žádáš smrt!
Bijí se. Don Giovanni probodne komtura.
Ach, je navždy po něm veta,
údy ztěžkly, dodýchává,
cestou na věčnost se dává,
jeho smrt tu spatřit mám.
KOMTUR: Pomoc, pomoc! Rána páli,
skolte vraha, než se vzdálí!
Cestou na věčnost se dávám,

4

LEPORELLO: bídnou smrtí zemřu sám.
Rány boží, ó, ta sketa!
Tohle špatně skončí asi,
hrůzou vstávají mi vlasy!
Ach, co říct neb dělat mám?

Komtur zemře.

Výjev 2.

Don Giovanni a Leporello.

Recitativ

DON GIOVANNI: Leporello, kde vězíš?
LEPORELLO: Jsem na neštěstí tady; a vy?
DON GIOVANNI: Jsem zde!
LEPORELLO: Kdo padl, vy či stařec?
DON GIOVANNI: To je otázka, ty osle!
Ten stařec!
LEPORELLO: Skvělé, zas dva nádherné kousky:
násilnit dceru a pak jí zabít otce.
DON GIOVANNI: Chtěl ji sám - svoji zkázu.
LEPORELLO: Donna Anna, co ta zas chtěla?
DON GIOVANNI: Ticho, už toho nech, a za mnou,
jestli nechceš bouřit mou zlost!
LEPORELLO: Nechci nic, pane můj,
já řek' už dost!

Odejdou.

Výjev 3.

Donna Anna, Don Ottavio a sloužící.

Recitativ a dvojzpěv

DONNA ANNA: Co tu zřím, Bože můj,
to divadlo tak hrozné pro oči moje!
Ach, otče, ó můj otče,

5

DONNA ANNA: zapomeň hořké chvíle,
co manžel ti otce nahradím!
Ach, můj otce,
ó, co je s otcem mým?
DON OTTAVIO: Dítě milé, zapomeň hořké chvíle,
co manžel ti otce nahradím.
DONNA ANNA: Ó, přísahaj, že pomstíš
otcovu svatou krev!
DON OTTAVIO: Mé slovo, mé slovo:
při kráse zářných očí,
při lásce tvé i mé.
DONNA ANNA
A DON OTTAVIO: My přísaháme, Bože,
ve hrůzné této chvíli!
Ó, dej nám všechny síly,
ved' kroky vášně té.
DONNA ANNA: Slib, že krev tu pomstíš, pomstíš!
DON OTTAVIO: Mé slovo!
Při zářných očích,
při lásce své.
DONNA ANNA
A DON OTTAVIO: My přísaháme, Bože,
ve hrůzné této chvíli!
Ó, dej nám všechny síly,
ved' kroky vášně té.

2. O B R A Z

Ulice.

Výjev 1.

Don Giovanni a Leporello.

Recitativ

DON GIOVANNI: No tak vyslov se rychle ... co si přeješ?
LEPORELLO: Věc, o kterou jde, je dosti vážná.

7

nejdražší otče!

DON OTTAVIO: Ach, pane!
DONNA ANNA: Zločinec ten zavraždil mi jej!
Tě krve ... a ta rána ... ty tváře ...
Blednou, jak pokrývá je barva smrti.
On přestal dýchat již,
má chladné údy!
Otče drahý, drahý otče, ach, otče drahý!
Já zemru ... já zemru!
DON OTTAVIO: Přátelé, rychlou pomoc mé lásce drahé!
Ach, sežeňte a přineste vonnou sůl,
trochu lihu, tak jenom běžte!
Ó Anno! Lásko, má duše!
Ta krutá rána mé ubožátko zničí.
DONNA ANNA: Ach ...
DON OTTAVIO: Již je lépe, přineste ještě další ...
DONNA ANNA: Otče drahý!
DON OTTAVIO: Teď skryjte, teď rychle vzdalte
s jejich očí onen strašlivý obraz!

Sluhové odnesou Komturu.

Má sladká duše, ó, ztiš se jen
a vzmůž se!
DONNA ANNA: Dál jdi mi s očí. zrádce,
já nechci žítí déle.
Kdo byl mé žití celé,
ten za mne život dal!
DON OTTAVIO: Drahá, ty má ... jen poslyš ...
mé slovo rány hojí,
máš věrnou lásku moji,
s ní žítí můžeš dál!
DONNA ANNA: Tos ty, tos ty, má lásko?
Ach, odpusť, milý, ta hrůza!
Ó, co je s otcem mým?
DON OTTAVIO: Tvůj otec? Dítě milé,

6

DON GIOVANNI: To věřím!
LEPORELLO: Ba, velmi závažná!
DON GIOVANNI: No, tím lépe. Tak nezdržuj!
LEPORELLO: Však jen když se nebudete zlobit.
DON GIOVANNI: Nu, dám ti čestné slovo,
jen mi sem nenos Komturovo jméno.
LEPORELLO: Jsme sami?
DON GIOVANNI: Jak vidíš!
LEPORELLO: Není tu nikdo?
DON GIOVANNI: Ne!
LEPORELLO: A mohu říci klidně vše, co si myslím?
DON GIOVANNI: Smíš!
LEPORELLO: Nu, když je tomu tak, můj velevzácný pane:
ten život, který vedete, je život lotra ...
DON GIOVANNI: Chlape drzá, kde to bereš?
LEPORELLO: A vaše slovo?
DON GIOVANNI: Já že jsem něco slíbil?
Mlč už, sic tě ...
LEPORELLO: Už nemluví, nic neřekl jsem, pane.
DON GIOVANNI: Pak přáteli jsme zase.
Teď napni uši:
víš asi, proč jsem zde?
LEPORELLO: To sice nevím,
však že je hodně pozdě, tu bych myslel,
že jde o výpravu novou.
No, to zas bude sousto pro můj seznam!
DON GIOVANNI: Tak vidíš, že to víš.
Tys duchem šlechtic.
Mně strašně vábí jedna krásná dáma
a jsem jist, že má mě ráda.
Já zřel ji, já s ní mluvil,
do mého domu přijde již tuto noc ...
Tiše, mně zdá se ... já cítím vůni ženy!
LEPORELLO: I safra, to je nos, až to mluví.
DON GIOVANNI: A nevypadá špatně.

8

LEPORELLO: A co teprv oči?!
DON GIOVANNI: Pojdme na chvíli stranou,
terén zkoumejme dřív.
LEPORELLO: A jak mu planou!

Výjev 2.

Předešlí (v úkrytu) a Donna Elvíra.

Árie a trojzpěv

DONNA ELVÍRA: Ach, jak bych ráda znala,
kde zrádce bídný jest,
když já mu všechno dala,
on pošlapal mi čest.
Já ztrestám hrůznou vinu,
sám byt' se vrátil zpět,
a dřív než trýzní zhynu,
mu srdce vyrvu hned,
a srdce vyrvu hned.
DON GIOVANNI: Zda vidíš, jak je krásná,
a bezútešně sama.
DONNA ELVÍRA: A dřív než trýzní zhynu,
mu srdce vyrvu hned.
DON GIOVANNI: Jak se trápí, jak se souží!
DONNA ELVÍRA: A srdce vyrvu hned, tak
a srdce vyrvu hned.
DON GIOVANNI: Já potěším ji v jejím těžkém smutku.
LEPORELLO: To už je tisíc šest set dobrých skutků.
DON GIOVANNI: Krásná donno, donno krásná!

Recitativ

DONNA ELVÍRA: Kdo to?
DON GIOVANNI: Ach, co to vidím?
LEPORELLO: No, maucta. Donna Elvíra!
DONNA ELVÍRA: Don Giovanni? Tos ty?
Nevěrník zlý, záletný svůdce?

9

LEPORELLO: Kam se ztratil!
Eh, no, nechte ho běžet;
ten není hoden, aby vám ručku líbal.
DONNA ELVÍRA: On zlosyn bídný, šalebník, zrádce jest!
LEPORELLO: Ztište se, ztište se, nebyla jste
a nejste a nebudete ani první
ani poslední.
Zde prosím, v téhle pěkné knížce
jsou hustě zapsána jména jeho krásků.
Každá země, každé město, ba každá víska
dosvědčí vám; co všechno tam kdy páchal.

Árie

Donno vzácná, v tomto soupise lásek
provždy psána je pánova sláva,
ten vám sám autor shlédnouti dává,
čtete se mnou a zvíte hned víc.
Hle, v Itálii hned šestsetdvacet,
dvěstětřicet zas v Německé zemi,
též mnoho měl s dvěma sty Turkyněmi.
Ach, kolik u nás!
V Hispanii jich měl o tři víc
přes tisíc.
Jsou tu venkovanky čilé,
tu zas panské roztomilé,
urozené baronesy,
blahorodé vikontesy,
a zde máme všechny stavy,
všechny tvary, každý věk.
Šestset dvacet v Itálii slunné,
dvěstětřicet zas v Německé zemi,
víc měl též s dvěma sty Turkyněmi,
ach, kolik u nás!
V Hispanii jich měl o tři víc
přes tisíc.

11

LEPORELLO: Jak spisovná to mluva!
Ta zná ho asi velmi dobře.
DON GIOVANNI: Má drahá Donno Elvíro,
jen ztište svoji zlobu a slyšte,
a nechte mi jen říct.
DONNA ELVÍRA: Co můžeš říci po tak černém skutku?
Mne jsi nechal a utek',
a tak mne zůstavil výčitkám a pláči.
To z trestu asi za mou velkou lásku.
LEPORELLO: To jsem čet' někde v knize.
DON GIOVANNI: Kolik a jakých důvodů
měl jsem k tomu! No pravda?
LEPORELLO: No pravda! Důvody velmi vážné!
DONNA ELVÍRA: A jaké jsou to, než věrolomství tvoje
a tvoje lehká mysl!
Však nebe spravedlivé nás opět svedlo,
bych zadost učinila pomstě.
DON GIOVANNI: Tak dost už; buďte přec trochu rozumná.
Ta dovede rozpěnit krev. -
Když moje slova málo váží,
pak věřte slovům toho poctivce.
LEPORELLO: Odtud potud!
DON GIOVANNI: Tak pojd' a promluv!
LEPORELLO *septem*: A co bych jí měl říci?
DON GIOVANNI: Tak, tak, řekni jí všechno!
DONNA ELVÍRA: No tak, tak prosím.
LEPORELLO: Má dámo ... je to pravda,
na tomto světě,
jen ovšem pokud souhlasíte s tím,
že čtverec není kroužek.
Mezitím Don Giovanni odešel.
DONNA ELVÍRA: I ty drzý, tak bezměrný můj žal
posměchem stíháš. A vy hvězdy!
On zas už je pryč! Ó, ženo bědná!

10

V kráskách plavých má zalíbení,
říkává, jak prý jsou něžné.
Těž ty černé stejně cení,
prý jsou věrné, což je běžné.
V létě rád má štíhlou mřenku,
v zimě kyprou majolenku.
Což když dáma vznešená je!
A ta malá je darem ráje.
Stará panna vábí pána
než je též registrována.
Smysly však mu nejvíc planou
s roztouženou mladou pannou.
Ať je dáma nebo selka,
maličká anebo velká,
ať je veselá či ať si stýská,
zkrátka každou snadno získá.
Vy snad víte, co je dál,
dobře víte, co je dál.

3. OBRAZ

Na okraji města.

Výjev 1.

Zerlina, Masetto a venkované.

Dvojpěv a sbor

ZERLINA: Ach, vy mladinké dívenky milé,
vy dívenky milé,
nikdy nenechte utíkat čas,
ach, utíkat čas.
Jak jen přijde ta blažená chvíle,
honem vystrojte svatební kvas.
Jaké radosti čekají nás!

12

SBOR SELSKÝCH DÍVEK:

Ach, jaké radosti čekají nás,
la, la, la, la, la ...

MASETTO: A vy, junáci, nestálá chaso,
vy nestálá chaso,
nechte těkání sem a zas tam,
a sem a tam, a sem a tam.
Zvolte jednu a rcete: Má spáso,
a rcete: Má spáso!
A hned dělejte, co dělám sám,
totéž, co dělám sám.
Jaké radosti nastanou nám!

SBOR SELSKÝCH CHLAPCŮ:

Ach, jaké radosti nastanou nám,
la, la, la, la, la ...

ZERLINA
A MASETTO: Pojď, můj nejdražší, užijme mládí,
když nás k tanci a ke zpěvu svádí.

Pojď, můj nejdražší, užijme mládí,
má

CELÝ SBOR: jaké radosti nastanou nám!
Ach, jaké radosti nastanou nám,
la, la, la, la, la!

Výjev 2.

Předešlí, Don Giovanni a Leporello.

Recitativ

DON GIOVANNI Bohudík, že je pryč!
k Leporellovi: Aj, hleďme, hleďme, té krásy mladistvé,
těch lepých dívek!
LEPORELLO: Ach, tolik jich tu je,
že též může pro mne něco zbýt.
DON GIOVANNI: Dobrý den, moji drazí!
Jenom klidně veselte se dále.

13

Pějte dál v bujném tanci, dobří lidé!
Zde někdo slaví svatbu?

ZERLINA: Ano, pane, to jsem já, ona šťastná.
DON GIOVANNI: Mé blahopřání, a ženich?
MASETTO: Já, k vašim službám!
DON GIOVANNI: Nu, sláva, k mým službám,
na mou čest, jednáš bezmála
jak šlechtic.
LEPORELLO: Což teprv jako manžel!
ZERLINA: Ach, můj Masetto, ten má zlaté srdce.
DON GIOVANNI: Já ho mám také. Přáteli proto budme!
Vaše jméno?
ZERLINA: Zerlina!
DON GIOVANNI: A tvoje?
MASETTO: Masetto!
DON GIOVANNI: Ó, drahý můj Masetto, drahá ty má Zerlino,
chci dokázat vám svou zvláštní přízeň.
LEPORELLO: Leporello, co zas tam děláš, lotře?
DON GIOVANNI: Též to, co vy, můj pane,
svoji zvláštní zde dokazují přízeň.
DON GIOVANNI: Rychle, jdi s těmi zde,
ať pospíš všichni do paláce mého.
Tam zaříd, ať mají čokoládu a kávu,
hodně vína. Nechať všichni se baví,
ukaž jim moje sady a galerii i komnaty;
zvláště hleď, ať spokojen je
i blažen můj Masetto!
Chápeš dobře?
LEPORELLO: Chápu dobře! Tak jdem!
MASETTO: Můj pane!
DON GIOVANNI: Co má být?
MASETTO: Sám přec nemohu tam bez nevěsty jít!
LEPORELLO: Na tvém místě bude zde Jeho milost
a jistě zastoupí tě ve všem dobře.
DON GIOVANNI: Ó, tvou Zerlinu má v rukou kavalír.

14

ZERLINA: Tak jdi, jen chvíli a přijdeme též.
Jdi, jen se neboj, vidíš přec,
že jsem v rukou kavalíra.
MASETTO: Právě proto ...
ZERLINA: Proto právě můžeš klidně jít.
MASETTO: Ne, u všech kozlů ...
DON GIOVANNI: Hola, už dost těch hovorů!
Když okamžitě nepochopíš, co je u nás kázeň;
Masetto, pohleď jen: to bude lázeň.

Árie

MASETTO: Chápu dobře, co chce pán,
kývnu hlavou a jdu pryč,
tahle panská přání znám:
námitky už nedělám,
ne, ne, ne, ne, nedělám.
Vy jste přece kavalír,
nuže, jaká pochybnost,
jakou po mně chcete věc,
to jste mi dal znáti dost,
ach, znáti dost!

K Zerlině:

I ty šelmo, i ty zmije,
tak se sklízí, jak se sije,
tak se sklízí, jak se sije!

K Leporellovi:

Půjdu, půjdu.

K Zerlině:

Buď tu zdráva.
To je pro tě velká sláva!
Snad tě přízeň kavalíra
kavalírkou udělá!

Leporello odvede Masetta a venkovany.

15

Výjev 3.

Zerlina a Don Giovanni.

Recitativ

DON GIOVANNI: Nu, konečně jsme sami.
Ach, Zerlinko ty má,
je pryč ten hlupák.
Zdali zříš, blaho mé,
jak to jde hladce?
ZERLINA: On, pane, jest můj manžel!
DON GIOVANNI: Kdo? Ten chlap?
Ó, zda by mohl šlechtic
a rytíř jako já,
zda moh' by strpět,
zda moh' by zřít,
jak zlaté ono líčko
a sladké ony rtíky
jde odírat ten umazaný sedlák.
ZERLINA: Pane můj, ale já jsem mu přec dala slovo.
DON GIOVANNI: Slovo sem, slovo tam, proč se trápít?
To je hrozný úděl být obyčejnou selkou.
Ba, jiný osud již se chystá
pro šelmovská. ta očka,
pro ta ústečka něžná
i pro ty ručky čisté, jemné, vonné,
jak hedvábi by hladil
a voněl k růži.
ZERLINA: Já ale nechci ...
DON GIOVANNI: A pročpak nechce?
ZERLINA: Já nechci, aby oklamal mě svět,
neb vím, že velcí páni
zřídka jsou upřímní a čestní
i vůči svým vlastním dámám.
DON GIOVANNI: Pomluva pouhá, kterou dav o nás šíří!

16

Vždyť pravý šlechtic
má v očích psánu svoji čest.
Však neztrácejme času.
Již v této chvíli
s tebou ožením se sám.

ZERLINA:

Vy?

DON GIOVANNI:

Ano, já. Tam je můj letohrádek,
tam budem sami, a tam, můj malý skvoste,
budeš mou ženou!

Dvojzpěv

DON GIOVANNI:

Tam ruku dám ti, drahá,
tam „ano“ zašeptáš.
Proč nožka tvá jen váhá,
své touhy ptát se máš.

ZERLINA:

Zda chci či nechci, nevím,
jak chví se srdce mé;
že šťastna jsem, vám zjevím,
v své duši zmatené.

DON GIOVANNI:

Tys všechna krása světa.

ZERLINA:

Já myslím na Masetta.

DON GIOVANNI:

Tvůj osud změnu žádá.

ZERLINA:

Já nevím, co bych ráda,
ach, co bych ráda.

DON GIOVANNI:

Pojď jen, pojď jen!

Ó pojď, ó pojď!

ZERLINA:

Ó pojď, ó pojď!

ZERLINA A

Ó pojď, ó pojď můj drahý,

DON GIOVANNI:

má drahá,

nás vábí chvíle blahá

a láska nevinná.

Ó pojďme, pojďme tam,

kde blaho kyne nám

a láska nevinná.

17

DON GIOVANNI *pro sebe*: Ti scházeli mi zde!

DONNA ANNA:

Ó, pane, já našla vás v pravý čas.
Máte prý srdce, máte prý šlechetnou,
velkou duši.

DON GIOVANNI *pro sebe*:

Pěkná věc, jestli ďábel našeptal jí něco.

Nahlas:

Slova vzácná, a proč?

DONNA ANNA:

O vaši radu i přátelství vás žádám.

Don Giovanni pro sebe:

Zas lépe se mi dýše.

Nahlas:

Chci váš rozkaz: svoje statky, svoje lidi,
tento kord, tuto ruku, svůj život
i krev svou v oběť dám,
bych vám sloužil!

Však, vzácná Donno Anno,

proč vaše oko pláče?

Kdo vám způsobil žal

a kdo se odvážil rušit blaho vaše?

Výjev 6.

Předešlá a Donna Elvíra.

Recitativ

DONNA ELVÍRA:

Ach, už tě zase mám,
bídny ty zrádce!

Čtvero zpěv

DONNA ELVÍRA:

Ó, nevěř vábným obrazům,
svou blízkou zkázu chceš,
tak, jak mě šálil bídník ten,
chce tebe šálit též!

DONNA ANNA

Nebe, toť náhlé zjevení,

19

Výjev 4.

Předešlá a Donna Elvíra.

Recitativ

DONNA ELVÍRA:

Dost, hanebný ty svůdce!
Tvou zrad u nebe vyslechnout mi dalo
ačas jsem přišla,
abych bránila tohle nevinátka
před tvým strašlivým drápem.

Árie

On zrádce jest a lhář,
ó, nechtěj s ním nic mít
sic příjemnou má tvář,
však zná tě zmásti.
Těm chťičům zlým a slibům
ty nesmiš věřit již,
i bát se naučíš
ze všech mých strastí.
Ó, vzdal se, vzdal se!

Odvede Zerlinu.

Recitativ

DON GIOVANNI:

Dnes kam jen přijdu, ďábel přijde také
a vše, co jenom usmyslím si, boří,
se všech stran se mi směje!

Výjev 5.

Předešlý, Don Ottavio a Donna Anna.

Recitativ

DON OTTAVIO *k Donně Anně*:

Ach, nyní blaho mé, je nářek marný!
V myslí máš míti pomstu!
Ach, Don Giovanni.

18

A DON OTTAVIO:

je sladce vznešená,
ten žal, ten bol tak září z ní,
naš vřelý soucit má!

DON GIOVANNI:

Zde ubohá ta dívka
je šílená, mně věřte,
jen péči mé ji svěřte,
je šílená, mně věřte,
snad utiším ji sám,
já utiším ji sám!

DONNA ELVÍRA:

Ať zrádci nikdo nevěří!

DON GIOVANNI:

Je šílená, tak jděte.

DONNA ELVÍRA:

Jen zůstaňte a bděte!

DONNA ANNA

A DON OTTAVIO:

teď komu věřit mám

DON GIOVANNI:

Tak jděte!

DONNA ELVÍRA:

Jen bděte!

DONNA ANNA

A DON OTTAVIO:

Teď komu věřit mám!

DONNA ELVÍRA:

Jen zrádci tomu nevěřte a bděte!

DONNA ANNA

DON OTTAVIO

DON GIOVANNI:

Jaká neznámá síla mě váže!

DONNA ELVÍRA:

Vztek a zloba a odpor mě váže!

DON OTTAVIO

DONNA ANNA

DON GIOVANNI

Z toho víru mi vyváznout káže!

DONNA ELVÍRA:

Z toho víru mi vyváznout káže!

DON OTTAVIO

DONNA ANNA

DON GIOVANNI

Cos mě poutá a vábí k té dámě,
já však nevím, co myslit si mám,
ne, ne, co myslit si mám,
avšak nevím, co myslit si mám!

DONNA ELVÍRA:

Co mne váže, když zřím toho zrádce,
sama nevím, co myslit si mám.

DON OTTAVIO:

Dřív se nehnu z toho místa,

20

dokud nezvím celou věc.
DONNA ANNA: Z její řeči jsem si jista,
 šílenou že není přec.
DON GIOVANNI: Když se vzdálím, jejich podezření
 padne na mne hned.
DONNA ELVÍRA: Z jeho úšklebků je zjevno,
 že má v duši samý jed!
DON OTTAVIO: Nuž, ta dáma?
DON GIOVANNI: Ta dáma šílí.
DONNA ANNA: Nuž, ten pán zde?
DONNA ELVÍRA: Ten pán je zrádce!
DON GIOVANNI: Ó, ta bědná!
DONNA ELVÍRA: Lháři bídný, lháři bídný!
DONNA ANNA:
A DON OTTAVIO: Nuže, kdo z nich pravdu má?
DON GIOVANNI: Tiše, tiše, buď jen klidná,
 sice sběhnou se tu lidé,
 buď už ke mně trochu vlídná,
 nech na sobě záležet.
DONNA ELVÍRA: Za můj klid se modlíš nyní,
 já však z toho rozum ztrácím,
 moje strasti, tvoje viny
 nechať zná už celý svět!
DONNA ANNA
A DON OTTAVIO: Chvilí bledne, chvíli žasne,
 chvíli plá a chví se hněvem,
 z těchto důkazů je jasné,
 kdo je původcem všech běd!
Donna Elvíra odejde.

Recitativ

DON GIOVANNI: Nešťastná žena bědná,
 nesmím ji opustit v stavu tom;
 mám strach, aby neprovedla hloupost.
 Proto odpusťte, krásná Donno Anno;
 jestli vám mohu sloužit,

21

on víc mě tiskne. Křičím ...
 Je všude klid, on jednou rukou
 pokouší se bránit mi v křiku,
 druhou stále mě svírá vždy víc a víc,
 že myslím, že už klesnu.
DON OTTAVIO: Bídák, a pak?
DONNA ANNA: Tu děsný strach,
 že přemůže mě hříšník ten děsný,
 mé síly znásobuje opět,
 chci vyrvat se z jeho rukou,
 zápasím, až se vymknu,
 pak šťastně prchám.
DON OTTAVIO: Ó dík, mé hvězdy!
DONNA ANNA: A poznovu přivolávám pomoc.
 Vší silou křičím. On dá se v běh!
 Já rozohněna spěchám za ním,
 abych zadržet jej mohla,
 a takto jdu náhle z napadení v útok.
 Vtom už je tu otec, tasí zbraň,
 a ten bídník, maje silnější rámě než vetčný stařec,
 dokoná hrozný zločin,
 dokoná hrozný zločin a otce vraždí.

Arie

Ty znáš hánce mého,
 co chtěl čest mi vzítí,
 ty znáš dábla zlého,
 jenž otci vzal žití.
 Já žádám tvé srdce,
 ať pomstou ti plá.
 Zda zříš ránu klatou,
 jež černá se v hrudi,
 zda zříš krev tu svatou,
 jež pálí a žhne, i když studí?
 Kéž rozpálí hněv tvůj,

23

v domě svém na vás čekám;
 mí draží, addio.

Odejde.

Výjev 7.

Donna Anna a Don Ottavio

Recitativ

DONNA ANNA: Ach Ottavio, já zemru!
DON OTTAVIO: Co tě děsí?
DONNA ANNA: Věčné síly, ó, chraňte mne!
DON OTTAVIO: Má drahá, buď jenom klidná!
DONNA ANNA: Ó Bože! Ó Bože!
 Ach, on je vrahem otce mého!
DON OTTAVIO: Co praviš?
DONNA ANNA: Jistotu nyní mám.
 Poslední slova, jež zblízka ke mně děl
 svým plným hlasem,
 mi připomněla náhle onu stvůru,
 jež v komnatě mé tehdy ...
DON OTTAVIO: Probůh, je možno, aby do té roušky
 přátelství se halil?
 Však to, co víš, mi neskrývej
 a vypravuj mi všecko.
DONNA ANNA: Byl pozdní večer, noc se blížila kvapem,
 když tu v komnatu temnou,
 kde právě na neštěstí jsem sama dlela,
 jakýsi muž pláštěm zahalený vejde;
 já myslím v první chvíli ...
 jista jsem, žes to ty.
 Tu rozpoznávám náhle svůj strašný omyl.
DON OTTAVIO: Nebe, a dále?
DONNA ANNA: Mlčky jde ke mně blíže,
 sevře mě v objetí, chci se ho zbavit,

22

ať jen sílu má,
 hněv sílu ať má.
 Ty vidíš tu ránu,
 zříš jeho krev svatou,
 já žádám tvé srdce,
 ať pomstou ti plá!

4. O B R A Z

V paláci Dona Giovanniho.

Výjev 1.

Leporello, později Don Giovanni.

Recitativ

LEPORELLO: A ať se co chce děje,
 já rozžehnám se navždy
 s tímhle bláznem. Ejhle, tu jest!
 Jen hleďte, s tak bezstarostnou tváří
 jak sem kráčí!
DON GIOVANNI: Můj Leporellku milý,
 jde všecko dobře!
LEPORELLO: Don Giovanničku milý, všecko jde špatně!
DON GIOVANNI: Copak, všecko jde špatně?
LEPORELLO: Spěchám domů, jak jste ráno mi kázal,
 s těmi všemi lidmi.
DON GIOVANNI: Správně!
LEPORELLO: Já šprýmovným tlacháním a báchorkami,
 lhaním, jež jsem odkoukal velmi dobře od vás,
 rozptýlití je hledím!
DON GIOVANNI: Správně!
LEPORELLO: Tisíc vtipů mám pro Masetta,
 bych jej ztišil, by zapomněl
 na chvilinku žárlit!
DON GIOVANNI: Správně, správně, na mou víru!

24

LEPORELLO: Dal jsem jim víno; i pili muži, ženy.
Ovšem hned měli v hlavě.
Jedni tančit, druzi zpívat,
jiní pít chtěli zas.
Když bylo nejlíp, zdali víte, kdo vepluje?
DON GIOVANNI: Zerlina.
LEPORELLO: Správně! A s ní kdože přišel?
DON GIOVANNI: Donna Elvíra.
LEPORELLO: Správně, a drbají vás.
DON GIOVANNI: Tak jako prádlo, neznajíce míru.
LEPORELLO: Správně, správně, na mou víru.
DON GIOVANNI: A co jsi tedy dělal?
LEPORELLO: Mlčel!
DON GIOVANNI: A ona?
LEPORELLO: Ta klela dál!
DON GIOVANNI: A ty?
LEPORELLO: Když se mi zdálo, že už má dosti,
sladce ze zahrady ven jsem ji vynes',
s mně vlastní grandezzou zavřel dveře,
klíče dobře schoval ...
a na ulici jsem ji nechal samu!
DON GIOVANNI: Správně, správně, velesprávně.
To nesvedl bych lépe.
Cos dobře začal, dobře skončím zas já;
neb k těmto děvečkám táhne mě to mocí.
Rád houf jich uvítám v téhle noci.

Arie

Až rudé víno zbarví jim tváře,
slavnostní záře hned může plát.
Z celého města děvčata hezká
vod' mi sem rychle, zlíbám je rád!
Vše jako bezhlavé tančiti začne,
skákat a jásat, rozkoše lačné,
vše bude smát se, zpívat a hrát,

25

Pojď sem, spílej mi a zab mne
a čiň se mnou vše, co se ti líbí,
leč pak, Masetto drahý, pak smíř se se mnou.

Arie

Uhoď, uhoď, můj Masetto,
svoji malou Zerlinečku,
vezmi proutek na ovečku,
jež tvé rány ráda má.
Ach, jen uhoď svou Zerlinečku,
vezmi proutek na ovečku,
neb tvé rány ráda má!
Třeba vytrhej mi vlasy,
nebo vyškrábej mi oči,
tvoje ruce za to asi
naposledy zlíbám já;
je zlíbám já.
Ó, můj Masetto!
Bij mě, bij mě, zde jsem já,
jež tvé rány ráda má.
Ach, já vidím, snad se smíříš,
ty snad se smíříš, ach, již zřím,
že snad se smíříš!
Pojď se smířit, moje žití,
veselá chci s tebou býti,
ve dne v noci budu tvá!
No, no, no, no, no, no,
ve dne v noci budu tvá,
já budu tvá!

Recitativ

MASETTO: Hledme jen, jak to umí,
už mě má zase v hrsti,
vůbec my muži, my jsme hrozně slabí.
DON GIOVANNI: Připravte rychle všechno k velkému plesu.

27

skákat a jásat, zpívat a hrát,
rozkoše lačné, zpívat a hrát!
Já v rozeplání a v milkování
té a pak oné dám lásku znát.
Až vzejde ráno, v soupis mých lásek
zas deset krásek můžeme psát,
krásek mých můžeme psát!

5. OBRAZ

Sad u paláce Dona Giovanniho.

Výjev 1.

Zerlina a Masetto.

Recitativ

ZERLINA: Masetto, poslyš jen, Masetto, pravím.
MASETTO: Nesahej na mne.
ZERLINA: A proč?
MASETTO: Ty ptáš se ještě? Nevěrná, jen řekni,
zda bych mohl snášet dotyk tvé ruky zrádné?
ZERLINA: Ach ne, jen mlč, ty krutý;
což to jde, abys takhle se mnou jednal?
MASETTO: Jakpak? A chceš ještě omlouvat se takto?
Být sama s chlapem tím
a v den mé svatby mě opustit a nechat,
vpálit na čelo rádnému chlapci
činem svým známku hanby?
Jen kdyby ... z toho ... z toho ... nebyla ostuda,
já bych tě ...
ZERLINA: Cožpak já vinna jsem?
Vždyť on mne samotnou šeredně klamal.
Tak proč se bojíš? Jen uklidni se, hošku!
Že na mne sáh'? Ba ani jedním prstem!
Ty nechceš věřit? Ty špatný!

26

ZERLINA: Ach, Masetto, Masetto, slyšíš ten hlas?
To náš pán je vzácný!
MASETTO: A co má být?
ZERLINA: Jde sem!
MASETTO: Jen ať si přijde!
ZERLINA: Teď ale poraď mi jen, kam se schovat mám?
MASETTO: A proč se bojíš, proč jsi náhle zbledla?
Ach, teď chápu, teď vím, ty jedna šelmo,
ty máš strach, že se dovím na tebe
vše, co mezi vámi bylo!

Finale

MASETTO: Rychle, rychle, než tu bude,
stoupnu já si na číhanou
v loubí temném tamhle stranou,
dobrý pozor já si dám.
ZERLINA: Ale poslyš, kam že půjdeš?
Ach, zde se skrývat není radno,
on tě přece najde snadno
a pak vyplatí tě sám,
až tě najde,
rádně vyplatí tě sám.
MASETTO: Ať si jak chce, co chce dělá ...
ZERLINA: Už jsem z toho zkoprněla!
MASETTO: Nahlas mluv a nechoď dále!
ZERLINA: On má brouky v hlavě stále!
MASETTO: Nahlas mluv a nechoď dále!
Uvidím tu věrnost její
a co počít já mám si s tím.
ZERLINA: Na svých prsou hada hřeji,
ale přec jej zachráním.

Masetto se schová.

Výjev 2.

Předešlí, Don Giovanni a sluhové.

28

DON GIOVANNI: Vzhůru, dámy, páni drazí,
pojdte k báječnému stolu,
těším se, že všichni spolu
budem samý žert a smích.
Uvádějte moje hosty
do velkého sálu k tanci,
nechať mají všeho dosti,
jídel, vína každý z nich.

SLUHOVÉ: Vzhůru, vzácní páni, dámy,
pojdte k báječnému stolu,
dneska máte všichni spolu
stále být jen žert a smích!
Odejdou.

ZERLINA: Za tím loubím bych se skryla,
ať mě v stínu nevidí.

DON GIOVANNI: Ach, Zerlinko moje milá,
zřím tě již, ó, zřím tě již,
ty má jsi, má!

ZERLINA: Nechte mě, já musím jít!

DON GIOVANNI: Ne, ne, zůstaň, moje žití!

ZERLINA: Jestli máte srdce v těle ...

DON GIOVANNI: Ano, mám je k lásce vřelé,
pojď, má milá, v loubí stinném
lásce již se šťastně vzdát!

ZERLINA: Zří-li tohle můj Masetto,
ach, co ten mi udělá ...

DON GIOVANNI: Pojď, mé dítě, v stinném loubí
šťastně již se lásce vzdát.
Masetto?

MASETTO: Ba, Masetto!

DON GIOVANNI: Proč skrývá se tu as?
Zerlinka tvá se trápí
a pláčem líčka skrání
a déle nechce žít,
bez tebe déle nechce žít!

29

DON GIOVANNI: Sem pozvi mně ty krásky,
těž uvítám je rád.

DONNA ANNA
DONNA ELVÍRA
DON OTTAVIO } Ta tvář a barva hlasu,
toť zrádce onen bídny

LEPORELLO: Jen dál, vy masky nádherné, jen dál!

DONNA ANNA A DONNA ELVÍRA: To věc vaše!

LEPORELLO: Jen dál, vy masky nádherné!

DON OTTAVIO: Co přání vaše?

LEPORELLO: Můj pán, když vám se líbí,
vás na ples dává zvat.

DON OTTAVIO: Dík za pozvání vzácné,
nuž půjdem, drahé dámy.

LEPORELLO: Můj pán vám srdce zmámí,
až lásku dá vám znát!

DONNA ANNA
A DON OTTAVIO: Chraň nás, ó věčný Bože,
a spásu dopřej nám.

DONNA ELVÍRA: Ó, pomsti, Bože věčný,
mou bědnou lásku sám.

6. O B R A Z

Sál v paláci Dona Giovanniho.

Výjev 1.

Don Giovanni, Leporello, Zerlina, Masetto, hosté, hudebníci, sluhové.

DON GIOVANNI: Ó, vy dívky, ustaňte v tanci!

LEPORELLO: A vy, junáci, pojdte a pijte!

DON GIOVANNI: Až tam ze všeho, co chcete, sníte,

A LEPORELLO: zase tancovat budeme dál,
tancovat, smát se dál!

DON GIOVANNI: Víno sem!

LEPORELLO: Čokoládu!

MASETTO: Ach, Zerlino, měj rozum!

DON GIOVANNI: A mandle!

31

MASETTO: Já dobře chápu granda.

DON GIOVANNI: Nuž pojdme, bude švanda,
bude švanda.
Již hudebníci hrají,
pryč, co sem nepatří.

ZERLINA A
MASETTO: Nuž, pojdme, bude švanda,
a s ostatními k tanci
teď půjdem všichni tři.

DON GIOVANNI: Nuž, pojdme jen,
pryč, co sem nepatří,
teď pojdme všichni tři.

Odejdou.

Výjev 3.

*Donna Elvíra, Donna Anna a Don Ottavio (v maskách).
Později Leporello a Don Giovanni.*

DONNA ELVÍRA: Mí drazí, budme silni
a chrabří každou dobu,
ať odkrýt jeho zlobu
již dnes,
již dnes se zdaří nám.

DON OTTAVIO: Již zdvihněme se k činu,
já ztrestám jeho vinu,
ó, věř jen mému kordu,
jím odvahu ti dám.

DONNA ANNA: Již bouře z dáli hřímá
a zkáza s ní se snáší,
o tebe strach mě jímá,
mě bázeň jímá,
strach o nás také mám,
bázeň mě o nás jímá,
o tebe strach též mám!

LEPORELLO: Ó pane, jenom hleďte,
jak skvělé jsou ty masky!

30

LEPORELLO: A kávu!

MASETTO: Ach, Zerlino, měj rozum!

ZERLINA
A MASETTO: Plyne nám tenhle ples v radování,
může hůř skončit, než započal
však může hůř skončit, než započal.

DON GIOVANNI: Jak jsi rozkošná, milá Zerlinko!

ZERLINA: To snad ne!

MASETTO: Já už mám všeho dosti!

LEPORELLO: Jak jsi milá, Gianetto, Sandrinko!

MASETTO: Sáhni na ni a zlámu ti kosti.

ZERLINA: Hle, Masetto se zuřivě dívá,
příliš mírným se dřive mi zdál!

DON GIOVANNI
A LEPORELLO: Hle, Masetto se žárlivě dívá!
Příliš hloupým se nám dřive zdál!

MASETTO: Jen se dotkni! Ach, ty zrádná,
jistě chceš, by se mně kdekdo smál!

Výjev 2.

Předešlí, Donna Elvíra, Donna Anna a Don Ottavio (v maskách).

LEPORELLO: Jen račte dále jít,
ó, rozkošné vy masky!

DON GIOVANNI: Zde každý může dlít,
každý ať volnost má!

DONNA ANNA A DONNA ELVÍRA A DON OTTAVIO:
Ta velkodušná přízeň,
nás vítat,
nás dobře vítat zná.

DON GIOVANNI: Ať přijde kdo chce,
zde může dlít,
ve všem, ve všem zde volnost má!

LEPORELLO: Ve všem zde volnost má,
ať volnost má!

32

DONNA ANNA } Ať tady volnost plá,
DONNA ELVÍRA } ať volnost plá a svoboda!
DON OTTAVIO } Sláva, ať žije svoboda,
DON GIOVANNI } ať svoboda i volnost plá!
LEPORELLO }
DON GIOVANNI: Vy znovu k tanci hrejte!
Ty uspořádej páry!
Hudebníci hrají, hosté se dají do tance.
LEPORELLO: Jak nádherně nám hrají!
DONNA ELVÍRA: Tam je ta mladá selka.
DONNA ANNA: Ó běda!
DON OTTAVIO: Jen se přemoz!
DON GIOVANNI A LEPORELLO: Jak nám to dobře jde!
LEPORELLO: Jak dobře, jak dobře,
jak dobře nám to jde!
DON GIOVANNI: Masetta zabav trochu!
LEPORELLO: Ty netančíš, můj hochu,
milý hochu?
DON GIOVANNI: Nuž, dej mi ručku k tanci,
Zerlino, pojď jen blíž!
LEPORELLO: Pojď sem, Masetto drahý,
což tančit neumíš?
MASETTO: Ne, ne, já tančit nechci!
LEPORELLO: Jen pojď, Masetto drahý!
MASETTO: Ne!
LEPORELLO: Jo! Masetto drahý! Tanči!
MASETTO: Ne, ne, já nechci!
DONNA ANNA: Já ztrácím všechny síly!
DONNA ANNA }
DONNA ELVÍRA } Vše záhy skončí již!
DON OTTAVIO }
LEPORELLO: Tanči!
MASETTO: Ne, ne, já nechci!
LEPORELLO: Pojď tančit, chlapče milý,
však ty se naučíš!

33

DON GIOVANNI: Zemřeš, pravím!
LEPORELLO: Vždyť ani nevím ...
DON OTTAVIO: Dosti žertů, dosti žertů!
DONNA ANNA: } Zrádče, stále ještě doufáš,
DONNA ELVÍRA: } že ti někdo uvěří, uvěří?
DON OTTAVIO: } sejmu masky
DON GIOVANNI: Donna Elvíra?
DONNA ELVÍRA: Já, ty zrádče!
DON GIOVANNI: Don Ottavio!
DON OTTAVIO: Já, můj pane!
DON GIOVANNI: Jen mi věřte ...
DONNA ANNA: Podvodníku!
DONNA ANNA }
DONNA ELVÍRA } Hanebníku, násilníku!
DON OTTAVIO } Všechno, všechno známo jest!
ZERLINA } Všechno, všechno známe!
MASETTO } Chvěj se, chvěj se, zrádce podlý!
DON GIOVANNI } Hlava se mi z toho mate!
A LEPORELLO: } A z té bouře, jež se blíží,
slyším páté přes deváté
a v tom zbrání hrozný třesk!
DONNA ANNA } Brzy celý svět již pozná
DONNA ELVÍRA } tvoje prohřešení hrozná,
ZERLINA } tvoje spády loupežné!
DON OTTAVIO } Chvěj se!
MASETTO } Chvěj se bázní, zrádce podlý!
DONNA ANNA } Bouře již se blíží z dálky,
DONNA ELVÍRA } už se nad tvou hlavu snáší,
ZERLINA } z trestající ruky naší
DON OTTAVIO } rázem sjíždí boží blesk,
MASETTO } sjíždí rázem boží blesk.
DON GIOVANNI: S odvahou se bítí budu.
LEPORELLO: S odvahou se bítí bude.

35

DON GIOVANNI: Pojď, láska má, mé žití,
pojďme, pojďme!
Odvádí Zerlinu.
MASETTO: Nech mě již! Tak dost! Zerlino!
ZERLINA: Ó Bože, chraň mě zlého!
LEPORELLO: No, zde to špatně skončí!
DONNA ANNA } Již v léce věží bídník,
DONNA ELVÍRA } On v síť se zapleť sám
DON OTTAVIO }
ZERLINA *za scénou*: Lidi, spásu, spásu, lidi!
DONNA ANNA }
DONNA ELVÍRA } Nuže, jděm' to dítě chránit!
DON OTTAVIO }
MASETTO: Ach, Zerlino! Ach, Zerlino!
ZERLINA *za scénou*: Hanebníku!
DONNA ANNA }
DONNA ELVÍRA } Nyní vstříc jdem
DON OTTAVIO } tvému křiku
ZERLINA *za scénou*: Hanebníku!
DONNA ELVÍRA }
DONNA ANNA } Tyhle dveře vyvrátíme!
DON OTTAVIO }
ZERLINA *za scénou*: Pojďte na pomoc, ach, poďte na pomoc,
mě chránit!
DONNA ANNA } My tě všichni jdeme chránit,
DONNA ELVÍRA } Tě jdeme chránit
DON OTTAVIO }
DON GIOVANNI *přivádí Leporella*:
Hleďme lotra! Chtěl tě zhanit,
já ho kordem provrtám,
no, já mu dám!
Bídák je to!
LEPORELLO: Co zase máte?
DON GIOVANNI: Zemři, sketo!
LEPORELLO: Ach, co děláte?

34

DON GIOVANNI: Chci se smát a dále žítí
LEPORELLO: Chce se smát a dále žítí
ať se třeba země řítí,
nezkruší mě žádný stesk.
DONNA ANNA }
DONNA ELVÍRA } Hrom a blesk!
ZERLINA } Z trestající ruky naší
DON OTTAVIO } sjíždí rázem boží blesk!
MASETTO }

Don Giovanni a Leporello šťastně uniknou.

36

7. OBRAZ

Ulice.

Výjev 1.

Don Giovanni a Leporello.

Dvojpěv

- DON GIOVANNI:** Tak neklej stále, tak neklej stále!
Pročpak mít zlost?
- LEPORELLO:** Chci o dům dále, chci o dům dále,
jdu pryč a dost!
- DON GIOVANNI:** Příteli milý ...
- LEPORELLO:** Jdu v této chvíli!
- DON GIOVANNI:** Což jsem ti něčím ublížil, hochu?
- LEPORELLO:** Chtěl jste mě pouze zabít trochu!
- DON GIOVANNI:** No, ty jsi blázen,
to byl jen žert!
- LEPORELLO:** A za ty žerty
vezmi vás čert!
- DON GIOVANNI:** Tak neklej stále, příteli milý,
no, ty jsi blázen!
- LEPORELLO:** Jdu o dům dále, jdu v této chvíli.
No, no, no, no, no, no, no, no, no, no,
jdu pryč a dost, no, jdu pryč a dost!
- DON GIOVANNI:** Tak neklej stále, ty blázne,
nech doma zlost!

Recitativ

- LEPORELLO:** Leporello!
Můj pane!
- DON GIOVANNI:** Pojď sem! Čestně se smiřme.
Vezmi!

37

- LEPORELLO:** když představím se v šatě svého slouhy!
Proč se představit nelze
v zlatě od hlavy k patě?
- DON GIOVANNI:** Nebudí důvěru u lidí tvého druhu,
kdo chodí v panském šatě. Pospěš si, dělej!
- LEPORELLO:** Ó ne, jen mějte rozum!
- DON GIOVANNI:** Tak dost toho! Já nechci trpět odpor!

Vymění si oděv.

Výjev 2.

Předešlí a Donna Elvíra (v okně).

Troj zpěv

- DONNA ELVÍRA:** Ó mlč, mé srdce zrádné,
a přestaň chvít se v touze,
on neměl lítosti žádné,
jak mám jej ráda mít?
- LEPORELLO:** Tiše, toť Donna Elvíra,
jen slyšte její trýle.
- DON GIOVANNI:** Chci využít té chvíle,
ty zůstaň tady stát
a budeš pána _hrát!
Elvíro, moje touho!
- DONNA ELVÍRA:** Hlas nevděčníka mého!
- DON GIOVANNI:** Já žízním sám tak dlouho,
bez lásky tvé mám žít!
- DONNA ELVÍRA:** Ó, kam zas mne to pudí,
zas nový cit se budí,
co v ráz se budí mi v hrudi?
- LEPORELLO:** Ta potřeštěná ženská
zas začíná už tát, začíná tát!
- DON GIOVANNI:** Ó, sestup, hvězdo spásná,
ó, viz, že tys ta krásná,
již opěvá má píseň.

39

- LEPORELLO:** Copak?
- DON GIOVANNI:** Čtyři zlatě.
- LEPORELLO:** Tak? Nu slyšte,
já ještě pro tentokrát dělám, že nic nevím,
však nemyslete, prosím, že lze snadno
svádět lidi mého druhu tak jako ženy,
jen když se dobře platí ...
- DON GIOVANNI:** Tenhle bod nechme být.
Zda máš dost odvahy dál dělat, co ti kážu?
- LEPORELLO:** Jen necháte-li ženských.
- DON GIOVANNI:** Já nechat ženy? Blázne!
Já nechat ženy? Víš přec,
že jich potřebuji více
nežli k jídlu chleba,
nežli vzduch, který dýchám.
- LEPORELLO:** A máte to srdce šálit je všechny?
- DON GIOVANNI:** To všechno z lásky,
neboť po jedné žíznit,
to je: ty druhý trýznit.
Víš, kolik spí tu tak bohatého citu?
Chci blaho pro ně všechny.
Jen dámy s pustým srdcem zcela chladným
mé otevřené srdce zovou zrádným.
- LEPORELLO:** Já neviděl jsem nikdy věru
srdce tak velké a takhle dobré.
Tak čeho se vám ráčí?
- DON GIOVANNI:** Poslyš, zda už jsi o komorné slyšel
Donny Elvíry?
- LEPORELLO:** To ne.
- DON GIOVANNI:** Tos o moc přišel,
to ti moc uletělo,
můj drahý Leporello.
Nuže, s tou dívkou rád bych své štěstí zkusil
a tak jsem myslil, neb večer už se blíží,
že u ní vzbudím lépe její touhy,

38

- DONNA ELVÍRA:** Chci v náruči tvé se kát!
Já nevěřím ti, ukrutný.
Já tě nechci!
- DON GIOVANNI:** Ó, věř mi jen, ó, věř mi jen!
Já tu zemru, já tu zemru!
- LEPORELLO:** Já z toho puknu smíchy.
- DON GIOVANNI:** Pojď mi svou lásku dát!
- DONNA ELVÍRA:** Kde je má sebevláda?
Nemám či mám jej ráda?
Ač spásu jinou hledám,
jen v lásce spásu mám,
ach, v lásce mám!
- DON GIOVANNI:** Výborná serenáda,
úspěšná maškaráda;
já nezřel větší vloh,
než které já mám sám.
- LEPORELLO:** Ten jí lže, až se práší.
Pozdě však říkat běda,
ta spásu jinou si hledá,
co přijde, dobře znám,
to dobře znám!

Donna Elvíra zajde.

Výjev 3.

Předešlí bez Donny Elvíry.

Recitativ

- DON GIOVANNI:** Tak, copak na to díš?
- LEPORELLO:** Já dím, že máte už místo srdce ocel!
- DON GIOVANNI:** A já zas, že jsi osel.
Teď poslyš dobře:
jakmile jen sem přijde,
běž obejmout ji rychle,
troch u něžnosti ukaž

40

a promluv s ní mým hlasem,
pak jako kníže
zaved' ji spíše dál, než blíže...

LEPORELLO: Ale, pane...
DON GIOVANNI: Žádné námitky!
LEPORELLO: Když mě však potom pozná?
DON GIOVANNI: Ta nepozná tě, nebudeš-li chtít.
Tiše, už přichází; měj rozum!

Skryje se.

Výjev 4.

Předešlí a Donna Elvíra.

Recitativ

DONNA ELVÍRA: Ó, jsem zas tvoje!
DON GIOVANNI z úkrytu:
Tak copak bude dál?
LEPORELLO: Jsem v bryndě!
DONNA ELVÍRA: Mohu věřit, že přemohl můj nářek
srdce tvé ukrutné?
Ó, zda se kaje milovaný Giovanni,
ó, zda se k lásce i k povinností vrátí?
LEPORELLO: No, má drahá!
DONNA ELVÍRA: Ty krutý, kolik slzí mne to stálo;
a tos všecko učinit mi mohl?
LEPORELLO: Ubožátko, jak je mi to líto!
DONNA ELVÍRA: A neutečeš již?
LEPORELLO: Ne, sladká myško!
DONNA ELVÍRA: A budeš navždy u mne?
LEPORELLO: Navždy!
DONNA ELVÍRA: Můj nejdražší!
LEPORELLO: Má nejdražší! No, to si nechám líbit!
DONNA ELVÍRA: Moje zlato!
LEPORELLO: Má Venuše!
DONNA ELVÍRA: Srdce mé znovu plane!

41

Výjev 5.

Předešlý, Masetto a sedláci (s klacky a podávkami).

Recitativ

DON GIOVANNI: Hle, někdo přišel k oknu, to je ona!
Ku - ku!
MASETTO: Jen klidně dále, můj nos mi říká,
že ho najdeme zde.
DON GIOVANNI: Kdo tady mluví?
MASETTO: Teď stůjte! Já řek' bych, že tamhle
někdo stojí.
DON GIOVANNI: Hledme jen, náš Masetto!
MASETTO: Kdo tam? Nechce mluvit!
Odvalu, pušky k líci! Kdo tam?
DON GIOVANNI: Je jich více... Teď ale chytře... Tvůj přítel...
Takhle nepozná mě snad...
Tos ty, Masetto?
MASETTO: Docela jistě! A ty?
DON GIOVANNI: Cožpak mě neznáš?
Jsem přec Dona Giovanniho sluha.
MASETTO: Leporello? Tvůj pán je ale prahaněbný rytíř!
DON GIOVANNI: Právě, a notný lotr!
MASETTO: Ba, ten chlap čest v těle nemá.
Ach, napověz nám, kde jen ho hledat máme?
My jdeme ho všichni nadosmrti zabít.
DON GIOVANNI: Malý žertík. No, skvělé, můj Masetto,
i já se s vámi spojím a vyplatíme
velmožného lumpa. Teď poslyš jen,
mám takovýto záměr:

Arie

Vy jděte tamhle napravo
a vy zas jděte tam
a hleďte ho v okolí,
kde toulává se sám.

43

LEPORELLO: Mně mluvíš do duše!
DON GIOVANNI: Ty rýmy nehledané!
DONNA ELVÍRA: A nezklameš mne nikdy?
LEPORELLO: Co tě vede!
DONNA ELVÍRA: Ó, přísahaj!
LEPORELLO: Já přísahám při ručce,
již přenadšeně líbám ... i samu tebe ...
DON GIOVANNI: Hej hola, hej, teď zemřeš!
DONNA ELVÍRA
A LEPORELLO: Ó, nebe!

Utekou.

DON GIOVANNI: Hej hola, hola hej,
mé štěstí stojí vždycky při mně!
Jen tiše... Ach, vy líbezná okna,
mou píseň slyšte!

Arie

Ó, přijď k okénku svému,
můj ráji sladký,
a zaplašíš můj pláč,
mou trýzeň dlouhou.
Když však mi nechceš přát
svůj pohled krátký,
před přísnou tvářívou
já zemru touhou.
Ty máš tak sladké rtíky plástve sladší,
do tmy před tebou ustoupí všechny krásky.
Buď na mne méně zlá, čas rychle kráčí,
nech se jen spatřit již, mé světlo lásky.

42

Ba, co noc, zde toulává se sám.
Až chlapa objevíte,
jak s dívkou v láskování
tam po náměstí bloudí
a lásku na ní loudí,
pak chytte ho a zbijte!
To jistě je můj pán!
Zde nemožno se mylit:
má klobouk s bílým pérem
a rovněž plášť má bílý,
on kord i dýku má.
Vy jděte tamhle napravo
a vy zas jděte tam
a hleďte ho v okolí,
kde toulává se sám.
Ba, co noc zde toulává se sám.
No, zдалipak to bude,
tak to bude, tak to bude,
bude, bude, bude, bude.

Sedláci se rozejdou.

K Masettovi:

Ty pouze zůstaň zde,
jen ty mi zůstaň zde,
ty zůstaň zde!
Já dokonám, co zbude,
ať zvíme dřív, co je.
Sám dokonáš, co zbude,
ať zvíme dřív, co je.

Recitativ

DON GIOVANNI: Tak my ho máme zabít?
MASETTO: No jistě.
DON GIOVANNI: A nestačí ti zlázat mu jen žebra
nebo zpřerážet mu hnáty?

44

MASETTO: Ne, ne, já ho chci zabít
a rozsekát na sto kusů.
DON GIOVANNI: Ty máš zbraně?
MASETTO: A jaké! Zde mušketu mám dobrou
a pistoličku k tomu.
DON GIOVANNI: A dále?
MASETTO: Je to málo?
DON GIOVANNI: Víc nežli dosti. Tak tu máš: -
tohle za mušketicčku, tohle za pistoličku.
MASETTO: Au, ojoj! Pomoc, pomoc!
DON GIOVANNI: Mlč nebo zemřeš! To za to, žes chtěl
vraždít a na sto kusů sekát,
ty chrapoune, ty pse, nádivo selská!

Uteče.

Výjev 6.

Předešlý a Zerlina.

Recitativ

MASETTO: Ojoj, ta moje hlava! Ujuj a lokty
a žebra!
ZERLINA: Tenhle hlas znát bych měla, snad není to Masetto?
MASETTO: Ó, má Zerlinko, Zerlinko moje, ach, pomoc!
ZERLINA: Co se stalo?
MASETTO: Ten lotras, ten panský pochop
mi zlámal všechny kosti!
ZERLINA: Ach, já nešťastná! Kdo?
MASETTO: Leporello, či jakýs ďábel,
jenž měl jeho hlas.
ZERLINA: Ten chlap! Já vždy ti říkám,
že tvá bláznivá žárlivost tě ztrestá,
že jednou přijdeš do pořádné bryndy.
Kde tě to bolí?
MASETTO: Zde!

45

chci vidět jen, zda světla jsou již dále.
- Ach, jak bych se ji nejlépe zbavil? -
Zde zůstaň, duše lepá ...

DONNA ELVÍRA: Ach, zůstaň u mne!
Sama v sloupoví tom temném,
v srdci též já tmu jen cítím,
kam se v hrůze, ach, kam se řítím,
mně se zdá, že zemru již!
LEPORELLO: Čím víc hledám, tím míň najdu
tamtu bránu,
tamtu zatracenou bránu!
Tiše, tiše! Chvála Pánu,
teď se ztratím jako myš.

Výjev 2.

Předešlí, Donna Anna a Don Ottavio.

DON OTTAVIO: Setři slzy, láska moje,
proč se v nárek stále hroužíš?
Stín svého otce pláčem vzbouzíš,
sám se trápí trýzní tvou,
jen trýzní tvou.
DONNA ANNA: Nech mě lkátí, nech mě truchlit,
nárek jen mou zmírní bídu,
já jen v hrobě snad dojdou klidu,
pláč můj v něm má spásu svou,
v něm má pláč můj spásu svou!
DONNA ELVÍRA: Kdepak manžel může býti?
LEPORELLO: Kéž bych moh' se někde skrýti!
DONNA ELVÍRA: Za ty dveře, kde se svítí,
najdu cestu touhle tmou!
LEPORELLO: Za ty dveře, kde se svítí,
najdu cestu touhle tmou.
Tiše, tiše, tiše, tiše,
najdu cestu touhle tmou.

47

ZERLINA: A potom?
MASETTO: Zde a ještě zde!
ZERLINA: A pak už nikde jinde?
MASETTO: Což není toho dost?
Tuhle ruka, a tuhle noha.
ZERLINA: Jdi! Jdi! No, jen když ostatní je zdrávo.
Teď půjdeš se mnou domů a tam mi
musíš slíbit, že budeš méně žárlit,
a vyléčím tě tam, můj kluku malý.

Arie

Milý můj broučku, ubohý kloučku,
výborný lék ti na rány dám.
Léčivá kvítka nejsou té síly,
doktorům zřídka býváva znám,
ach, býváva znám.
Zdraví ti vrátí zas,
netrap se dále,
neboť jej stále u sebe mám.
Zdalipak toužíš po léku mém,
zdali toužíš po léku mém?
Poznáš, jak skáče tu? Sáhni mi sem!

8. OBRAZ

Předsíň v domě Donny Anny.

Výjev 1.

Donna Elvíra a Leporello.

Recitativ

LEPORELLO: Hle, s pochodněmi jdou sem!
Zda je zříš, láska má? Zůstaňme skryti,
než se zas od nás vzdálí.
DONNA ELVÍRA: Proč se bojíš, ty můj zbožněný muži?
LEPORELLO: Ale kdežpak, jen jistý ohled ...

46

Výjev 3.

Předešlí, Zerlina a Masetto.

ZERLINA A MASETTO: Stůj, lotře bídný, kam že to běžíš?
DONNA ANNA
A DON OTTAVIO: Zde je ten šejdř! Jak přišel sem?
ZERLINA
DONNA ANNA } Ať zhyne zrádce ten
DON OTTAVIO } již v této chvíli!
MASETTO
DONNA ELVÍRA: Toť choť můj milý.
Ó, soucit mějte s ním!
DONNA ANNA } Hle, toť Elvíra!
ZERLINA } Ó, co zde zříme!
DON OTTAVIO } Zda bdíme či sníme!
MASETTO
DONNA ELVÍRA: Ó, soucit s ním!
DONNA ANNA
ZERLINA: } Ne, ne, ne, ne!
DON OTTAVIO: } Teď zhyň!
MASETTO
LEPORELLO: Mí páni vzácní, ó, slitování!
Nejsem ten bídník, ďábel ho chrání.
Šat jeho pouze mám, ó, mějte cit,
nechte mne, prosím vás, chci ještě žít!
DONNA ANNA } Jakže? Leporello?
DONNA ELVÍRA } Zás klam to nový!
ZERLINA } Leporello?
DON OTTAVIO } Kdo nám to poví,
MASETTO } co má to být?
VŠICHNI } Třeštím, nebo je to pravda?
I LEPORELLO: } Já snad o rozum tu přijdu.
LEPORELLO: } Třeštím, nebo je to pravda?
Já snad o rozum tu přijdu,
jestli z téhle kaše vyjdu, jistě na modlení dám!

48

DONNA ANNA
ZERLINA
DONNA ELVÍRA
DON OTTAVIO
MASETTO
DONNA ANNA
DONNA ELVÍRA
ZERLINA
DON OTTAVIO
MASETTO
ZERLINA: } Hvězdy, zřete
tu hroznou bídu!

DONNA ELVÍRA }
DONNA ELVÍRA } Nové zrady chystá nám,
ZERLINA } nové zrady chystá nám!

DON OTTAVIO: Tak tos byl ty, kdo mého Masetta před chvílí
krutě zmlátil?

DONNA ELVIRA: Ty jsi mě podvedl, ó darebáku,
vydávajíc se přede mnou za Dona Giovanniho!

DON OTTAVIO: A v těchto šatech jsi přišel sem
kvůli nějaké zradě!

ZERLINA: Mně náleží potrestat ho.

DONNA ELVIRA: Přímou mně.

DON OTTAVIO: Ne, ne, mně.

MASETTO: Zbijte ho se mnou všichni tři.

LEPORELLO: Slitování, panstvo moje, slitování, ach, se mnou!
Dám za pravdu vám i jí, zločin ten však můj není.
Čest mi ukradl můj pán!
Donno Elvíro, slitujte se! Víte, co na srdci mám.
Nevím nic o Masettovi, to vám tahle dívka poví,
vždyť jsme spolu bloudili poblíž ještě před chvílí.
Ale vám, pane, neříkám pranic...
jen úzkost svírá teď moji líc!
Navenek jasná, zvnitřku pochybná...
není tu, věru, kam se skrýt,
aj, dveře...tam půjdu já...
tam se skryji,... já tam se skryji...
Skryji se tam, já...jen tam!
Já už to vím, že se schovám tam,
uteču tam, uteču tam!

49

9. O B R A Z

Hřbitov.

Výjev 1.

Don Giovanni, později Leporello.

Recitativ

DON GIOVANNI: Cha, cha, cha, cha, dobrý úkryt,
teď hledejte si mne!
Ta noc je krásná, ani den není tak jasný,
a jak stvořena je k toulkám na lovu
krásných mladých děvčat.
Je pozdě, do rána zbývá ještě hodně času.
Jak rád bych věděl něco o tom,
jak se skončil asi ten žertík
s Leporellem a s Elvírou?
Zdali neztratil rozum?

LEPORELLO: Jistě chtěl, abych někde srazil hlavu.

DON GIOVANNI: Je tady! Hej, Leporello?

LEPORELLO: Kdo mě volá?

DON GIOVANNI: Cožpak neznáš pánův hlas?

LEPORELLO: Ba, radši bych ho neznal.

DON GIOVANNI: Jakže, lumpe?

LEPORELLO: Ach, to jste vy, tak pardon!

DON GIOVANNI: Jak to bylo?

LEPORELLO: Na vašem místě málem jsem byl zabit.

DON GIOVANNI: A nebyla by tohle vlastně pro tebe čest?

LEPORELLO: Ó, jak jste laskav!

DON GIOVANNI: No tak, pojď sem, pojď sem!
Moc pěkné věci ti musím říct.

LEPORELLO: Však co děláte zde?

DON GIOVANNI: Pojď sem a vše se dovíš!
Ty příhody a švandy, jež se sběhly od té
doby, co jsi zmizel, budu vypravovat jindy.

51

Výjev 4.

Předešli bez Leporella.

Recitativ

DONNA ELVÍRA: Stůj, ty zrádce, ty dáble!

MASETTO: Ten lotr zase pláchnu!

ZERLINA: Ó, ten bídník, jak jen chytře
se ztratil.

DON OTTAVIO: Nu, moji drazí, po tak zvrácených činech
nelze pochybovat dál, že Don Giovanni
je bezbožným vrahem otce Donny Anny.
Nuž v tomto domě malou chvíli se pozdržte.
Já teď půjdu se dovolat práva;
tak to žádá má čest, můj soucit i láska.

Donna Elvíra, Zerlina a Masetto odejdou.

Arie

Jen smutek zažeň s tváří,
já vím již, já vím, jak tě utěšit.
Tvým očím vrátím záři,
těm smutným očím zář
a nářku tvému klid!
Skon tvého otce, drahá,
jdu kordem tímto spláčet,
já kordem tímto spláčet!
Až trest jen stihne vraha,
žít budeš lásce dál, věř,
dál budeš lásce žít!

Odejdou.

50

Z nich ale nejkrásnější povím tobě hned.

LEPORELLO: A je v tom ženská?

DON GIOVANNI: To jistě! Nádherné děvče, hezká,
půvabná a mladá; já ji na ulici potkám,
říkám tři, čtyři slova, ona myslí, že jsem...
Co bys řekl?

LEPORELLO: Kdož to ví?

DON GIOVANNI: No, Leporello!

LEPORELLO: Že já?

DON GIOVANNI: No ty!

LEPORELLO: Tak dobrá!

DON GIOVANNI: A tu něžňounce za ruce mě běře ...

LEPORELLO: Čím dál, tím lépe.

DON GIOVANNI: Pak mě laská a líbá:
Můj drahý Leporello, Leporello můj drahý!
To ale vím už, že je to některá tvá milá ...

LEPORELLO: Ach, u všech kozlů!

DON GIOVANNI: Já využívám mýlky, a vtom už mě ale pozná,
křičí; slyším lidi, hned na útěk se dávám
a hbitě skáči do těchto míst,
kde jindy lidé pláčí.

LEPORELLO: Vy mi říkáte lhostejně všechny tyhle věci?

DON GIOVANNI: Pročpak ne?

LEPORELLO: Vždyť to přec mohla být má vlastní žena!

DON GIOVANNI: No, tím lépe.

Výjev 2.

Předešli a socha na náhrobku komturově.

KOMTUR: Tvůj smích tě přejde dřív, než vzejde ráno

DON GIOVANNI: Kdo tu mluví?

LEPORELLO: Ach, to bude duše z jiného světa,
jež asi zná vás léta!

DON GIOVANNI: Mlč, ty hlupče! Kdo tu je, kdo tu je?

KOMTUR: Ty lotře, ty smělče, nech jen dál
mrtvé spáti.

52

LEPORELLO: Co jsem říkal?
DON GIOVANNI: To skrývá se tu někdo,
kdo si z nás šašky tropí.
Hle, zde jest náš pan komtur;
jakou má pěknou sochu!
Jdi a přečti mi onen nápis!

LEPORELLO: Ach, pane, já neučil se jaktěživo
při měsíčku čísti.

DON GIOVANNI: Tak to přečteš!

LEPORELLO: Až přijde onen bídník, který mne zabil,
zde má jej čeká pomsta.
No prosím! -Ta hrůza!

DON GIOVANNI *ke komturovi*: Ty starý králi šašků!
K Leporellovi:
Řekni mu,
že jej doma dnes u večere čekám.

LEPORELLO: Ale ne! Mně se zdá ... proboha hleďte,
jak se dívá a sleduje nás teď! Snad žije,
snad i slyší a promluvil by rád.

DON GIOVANNI: Tak jenom jdi, nebo tě zabiju
a hned tě tady pohřbím.

LEPORELLO: Jenom klid, pane můj, já slyším dobře!
Dvojzpěv

LEPORELLO: *Ke komturovi*:
Ó, socho vzácná, vznešená
na hrobě Komutorově ...
K Donu Giovannimu:
Mám strach při každém slově ...
Já nejdu, já nepůjdu vám tam!

DON GIOVANNI: Tak pokračuj, nebo řekni,
zda propíchnout tě mám?

LEPORELLO: Ach, do čeho se pletu!

DON GIOVANNI: Tak dokončí tu větu!

53

10. OBRAZ

Komnata v domě Donny Anny.

Donna Anna a Don Ottavio.

Recitativ

DON OTTAVIO: Jen utiš se, má drahá, již brzy spatříme,
jak je ztrestán bídník za své činy,
stihne jej pomsta má.

DONNA ANNA: Však otec, můj Bože!

DON OTTAVIO: Je třeba sklonit hlavu
před tím, co nám káže Pán.
Jen chvíli, má drahá, za tvé ztráty tak
hořké, zítra již, jestli chceš,
náhradu dá ti srdce mé,
tato ruka, kterou má něžná láska...

DONNA ANNA: Probůh, co díš mi v této chvíli tak smutné?

DON OTTAVIO: Ó žel, vždyť tyhle tvoje průtahy nové
zas násobí mé žaly; ty krutá!

DONNA ANNA: Já krutá? Ach ne, mé blaho!
Velmi mne trápí, že vzdalují ti vše,
co dlouhou dobu duše má též si přeje!
Svět ale... ó Bože ...
Touhou svou smutek neruš,
cti jen žal mého srdce.
Dostí znáš lásku mou,
já znám i tvoji!

Arie

DONNA ANNA: říkáváš, má lásko, stále,
že snad ve mně jen trýzeň máš;
máš mou věrnost i srdce stále,
dávno moji lásku znáš.
Zmírní svoje něžné tužby,
jestli mám i dále žíti,

55

LEPORELLO: Já strachem umírám.
DON GIOVANNI: Ty babo, já ti dám!
LEPORELLO: Ó, socho vzácná, vznešená,
i když jste mramorová ...
K Donu Giovannimu:
Hleďte jen, jak se chová,
jen hleďte,
jak hledí přímo k vám!

DON GIOVANNI: Zemřeš, zemřeš!

LEPORELLO: Ne, ne, jen méně spěchu.
K soše:
Můj pán, ó slyšte, pane...
však pozor jen, že já ne...
vás k večeri zve k nám.
Ach, jde hrůza nocí tmavou!
Probůh, on kývá hlavou!

DON GIOVANNI: No, snad tě neuhraje!

LEPORELLO: Jen hleďte,
jen dívejte se, pane!

DON GIOVANNI: A nač se dívat mám, nač koukat mám?

LEPORELLO: Mramorová ta hlava nám kývá na souhlas!
OBA: Mramorová ta hlava nám kývá na souhlas!

DON GIOVANNI: Tak promluv, rád bych věděl,
chceš být mým hostem?

KOMTUR: Chci!

LEPORELLO: Hrůza mé údy drtí,
já zaplatím to smrtí!

DON GIOVANNI: To podivné jsou čáry,
on přijde,
on přijde, dobrák starý!

LEPORELLO: Nebudu víc už hřešit,
já nebudu už hřešit,
jen pojďme rychle pryč!

DON GIOVANNI: Ať host se má nač těšit,
my teď už pojďme pryč!

54

dál mám-li žít!
V dáli šťastná zář nám svítí,
lépe zná ten úděl náš,
v dáli šťastná nám hvězda svítí,
lépe zná,
zná úděl náš!

11. OBRAZ

Sál v paláci Donna Giovanniho.

Výjev I.

Don Giovanni, Leporello, sluhové a hudebníci.

DON GIOVANNI: Čas je k jídlu, hodování.
Tak jen hrejte, moji zlatí,
když se tolik za to platí,
chci se taky dobře mít.

Leporello, co je s večerí?

LEPORELLO: Jen se nechte překvapit!

DON GIOVANNI: Když se tolik za to platí,
chci se taky dobře mít!
Tak jen hrejte, moji zlatí!

Hudebníci začnou hrát.

LEPORELLO: Sláva! „Cosa rara!”

DON GIOVANNI: Vždy se k hudbě dobře jídá.

LEPORELLO: Zdráv, kdo dívky a jídlo s hudbou střídá!

DON GIOVANNI: Tohle jídlo, to mi svědčí!

LEPORELLO: On má chuť čím dál tím větší!
To je jídel hrozná spousta,
až se se mnou točí svět.

DON GIOVANNI: Jak jen vidí moje sousta,
hned se s ním už točí svět.
Další!

LEPORELLO: K službám!

56

A hle, nota dobře známá!
DON GIOVANNI: Dej sem víno! Výborné je Marzimino!
LEPORELLO: Z téhle vonné hrudi ptačí kousek tiše, tiše spolknou hned!
DON GIOVANNI: Rád si taky zapytlačí, jak jen rád by něco sněd.
LEPORELLO: Tenhle nářev, ten znám velmi dobře!
DON GIOVANNI: Leporello!
LEPORELLO: Vzácný pane!
DON GIOVANNI: Jak to mluvíš, jak to mluvíš, líné sádlo?
LEPORELLO: Mně to na průdušky spadlo, nelze mluvit ani pět!
DON GIOVANNI: Budu jísti, ty zas pískej!
LEPORELLO: Nejde to!
DON GIOVANNI: A proč?
LEPORELLO: Já tedy se přiznám: Ten váš kuchař, ten to umí, musel jsem si kousek vzít!
DON GIOVANNI: Ten můj kuchař, ten to umí, že si musel kousek vzít!

Výjev 2.

Předešlí a Donna Elvíra.

DONNA ELVÍRA: Poslední důkaz lásky své zjevné, věrnosti pevné jdu tobě dát! Nemyslím dále na tvoje činy, mám soucit nyní...
DON GIOVANNI: Co má se stát?
DONNA ELVÍRA: Kdo mnoho žádá,

57

DON GIOVANNI: Proč ďábelské to řvaní? Leporello, copak je? Mluv, co je?
LEPORELLO: Pane můj, ó, běda nám, jenom nechodte mi tam. Už je tady socha šedá, ach, jen koho ... já zemru... zde hledá ... Máte vidět, jak je bledá, máte slyšet, jak jde dál: cap, cap, cap, cap!
DON GIOVANNI: Chápu špatně tuhle švandu.
LEPORELLO: Cap, cap, cap, cap!
DON GIOVANNI: Tys mi ale baba chlap, jsi baba chlap!
LEPORELLO: Ach, jen slyšte ...
DON GIOVANNI: Někdo tluče ... Otevř!
LEPORELLO: Ta hrůza!
DON GIOVANNI: Pusť ho dovnitř!
LEPORELLO: Ach!
DON GIOVANNI: Otevř!
LEPORELLO: Ach!
DON GIOVANNI: Blázne, já skončím tyhle šprýmy, půjdu otevřít sám! Já půjdu sám!
LEPORELLO: Nic už nechci mít s nimi, ale kam se skrýti mám, se skrýti mám?

Výjev 3

Předešlí bez Donny Elvíry, socha komturova.

KOMTUR: Don Giovanni! k tomuto kvasu jsi mne pozval a já jsem přišel.
DON GIOVANNI: Nebyl bych tě nikdy čekal, ale rád ti dám, co mám! Leporello, další příbor, dělej, ať se méně mračí.

59

víc ještě ztrácí, ač mám tě ráda, nic nechci brát!
DON GIOVANNI: Nechápu věru, co má se státi, nechčeš-li vstáti, kleknu si rád!
DONNA ELVÍRA: Ó, nech jen výsměchu, cti moje žaly!
LEPORELLO: Vždyť mě tu rozbřečí, jak mě to pálí.
DON GIOVANNI: Já tobě smáti se?
DONNA ELVÍRA: Ó, nech jen výsměchu!
DON GIOVANNI: Nebesa, proč? Co chceš, mé blaho?
DONNA ELVÍRA: Jen spásu tvoji.
DON GIOVANNI: Sláva!
DONNA ELVÍRA: Ty ohavo! Ty ďable zlý!
DON GIOVANNI: Mám zas chuť k jídlu!
DON GIOVANNI: Když se ti líbí, přisedni též!
DONNA ELVÍRA: Zůstaň, ty zhýralý, v svém hrozném kalu, za tvoje zločiny čeká tě trest.
LEPORELLO: On místo srdce má možná kámen, neb nemá srdce, na mou čest!
DON GIOVANNI: Ať žijí děvčata, ať žije víno, na světě jediná spása to jest!

Donna Elvíra odchází.

DONNA ELVÍRA: Ach!

Odejde.

DON GIOVANNI Proč výkřik tento hrozný,
A LEPORELLO: proč výkřik tento děsný?
DON GIOVANNI: Vyjdi ven, přijď mi říct, co je té paní?
LEPORELLO: Ach!

58

LEPORELLO: Pane můj, já zemru radši!
DON GIOVANNI: Běž, ti říkám!
KOMTUR: Ne, zůstaň jen! Pozemských pokrmů tvých se zřiká, kdo již jen dary nebes se léčí! Jiné péče a zármutky větší, jiné touhy mě sem vedly dnes!
LEPORELLO: Ach, zimmnice lomcuje se mnou a z té rozmluvy jde na mne děs!
DON GIOVANNI: Nuže, promluv, co žádáš? Co chceš mi?!
KOMTUR: Slyš, co ti říkám, neb poutá mně čas!
DON GIOVANNI: Zvědav sám jsem, co dál chceš mi as!
KOMTUR: Já šel sem na pozvání, sám však chci tebe zvátí a táži se, zda se mnou též chceš se bráti?
LEPORELLO: Ó ne, ó ne, řekněte, že to nejde!
DON GIOVANNI: Mne nelze vinit z bázně, mnou nehne žádný běs!
KOMTUR: Chceš vážit?
DON GIOVANNI: Já vše jsem zvážil!
KOMTUR: Zda půjdeš?
LEPORELLO: Řekněte ne, řekněte ne!
DON GIOVANNI: Já míval srdce smělé a mám i dnes: chci jít!
KOMTUR: Slib mi to rukoudáním!
DON GIOVANNI: Zde ji máš! Probůh!
KOMTUR: Co je?
DON GIOVANNI: Máš ruku jako led!
KOMTUR: Kaj se a změň své žiti! Toť poslední tvá chvíle!
DON GIOVANNI: Jak žil jsem, dál chci žiti! Bláhově marníš čas.
KOMTUR: Klekni a kaj se z hříchů!

60

DON GIOVANNI: Tvé žvásty jsou mi k smíchu.
 KOMTUR: Kaj se již!
 DON GIOVANNI: Ne!
 KOMTUR: Včas!
 DON GIOVANNI: Ne!
 LEPORELLO: Jo, jo!
 KOMTUR: Včas!
 DON GIOVANNI: Ne, ne!
 KOMTUR: Pak přišel již tvůj čas.

Výjev 4

Předešli bez komtura, hlasy duchů.

DON GIOVANNI: Jak nezvyklé to zděšení
 mé údy náhle napadá,
 ve víru děsných plamenů
 se škvíří zrádný strach.
 SBOR: Toť málo za tvé hříchy,
 hůř bude v temnotách.
 DON GIOVANNI: Co drásá divě duši mou,
 co pálí náhle v útrobách,
 ach, šílená to trýzeň,
 to peklo, ach, ten strach!
 LEPORELLO: Ten výraz zoufanlivý,
 ty výkřiky a lkání,
 to hrozné bédování,
 ach, lidi, já mám strach,
 ach, já mám strach!
 DUCHOVÉ: Hůře, hůř bude v temnotách!
 DON GIOVANNI: Ach!

61

DONNA ANNA }
 ZERLINA } Ach, stín ten děsný dál má
 DONNA ELVÍRA } já v myslí mám,
 DON OTTAVIO } ach, stín onen děsný dál má
 MASETTO } já v myslí mám!
 DON OTTAVIO: Nebe jasné, mé dítě drahé,
 samo trestá hrozné viny,
 slyš mé přání v té chvíli blahé,
 které plá mi v duši mé.
 DONNA ANNA: Rok jen pouhý kéž ještě skrývá
 svoji vášeň srdce tvé.
 DON OTTAVIO: Touha má se v duši vrývá,
 kéž jí sladší úděl dán!
 OBA: Touha má se v duši vrývá,
 tvá
 kéž jen sladší,
 kéž jen sladší jest úděl
 jí dán!
 DONNA ELVÍRA: Ajá do kláštera prchnu ze životní nepohody!
 ZERLINA Masetto
 A MASETTO: My, Zerlinko půjdem domů,
 šťastně skončit svoje hody.
 LEPORELLO: A já půjdu do hospody,
 tam se najde lepší pán!
 ZERLINA } Zloduch ten ne náhodou
 MASETTO } Našel věčnou zhoubu svou
 LEPORELLO } A my všichni, lidé zlatí,
 můžeme si zazpívati
 píseň věčně pravdivou:
 VŠICHNI: Trestán jest, kdo lotrem byl.
 Strašně zemře každý zrádce
 stejně jako strašně žil!

63

12. OBRAZ

Tamtéž.

*Donna Elvíra, Donna Anna, Don Ottavio, Zerlina, Masetto,
 později Leporello*

Finale

DONNA ELVÍRA } Ó, kdež je zrádce ten,
 ZERLINA } zkázou to splatí,
 DON OTTAVIO } vše se mu vrátí,
 MASETTO } co spáchal nám!
 DONNA ANNA: Kéž bych jej spatřila
 v poutech se svíjet,
 pak teprv míjet
 žal může nám
 LEPORELLO: Že by se našel,
 přestaňte doufat,
 trochu dál zašel,
 než libo vám.
 DONNA ANNA } Kde pán tvůj vězí,
 ZERLINA } dál rychle vypravuj,
 DONNA ELVÍRA } dále jen vypravuj,
 DON OTTAVIO } dále, jen pospěš, vypravuj!
 MASETTO }
 LEPORELLO: K nám obr vchází... mne ještě mrazí...
 ten dým a plamen... jen pozor dejte...
 oživlý kámen... probůh, jen stůjte...
 dolů, zde právě... v té hrozné vřavě...
 zde vzal jej ďábel ten na rohy sám.
 DONNA ANNA }
 ZERLINA }
 DONNA ELVÍRA } Hruzné to zprávy!
 DON OTTAVIO }
 MASETTO }
 LEPORELLO: Pravdu vám pravím!

62

W. A. MOZART
 DON GIOVANNI

DOSLOV

Don Giovanni Wolfganga Amadea Mozarta je patnáctým představením v novodobé historii přírodního divadla v Šarce.

Po sérii českých oper jsme vybrali operu, zkomponovanou právě pro Pražany, kteří si ji od prvního představení velmi oblíbili a „vzali za svou“.

Hudební svět nám světovou premiéru „oper oper“ dodnes závidí.

Doufáme, že Don Giovanni, uvedený v šareckém divadle, potěší všechny návštěvníky stejně jako publikum v roce 1787 a že náš výběr pro další pokračování operní tradice v Šarce, kterou jsme založily s Městskou částí Praha 6, byl správný.

Jana Divišová a Renée Nachtigallová

64